

ספסל העיניים

כך יושבים וממתנים לתורם חולים ופצועים, לני תים שעות. כאן — שני ערבים, פועלי בניין, שנפצעו ברגליהם בתאונת עבודה. ביניהם נשרה שהיתה אחוזת יאוש כה גדול, עד כי טרבה בכלל לדבר. אלה שפציעתם, או מחלתם קשה יותר מבליים את שעות הצפייה על המיטות, מאחורי הפרגודים בחדר המיון בהמתנה לרופא בחדר המיון שיגיש אליהם.

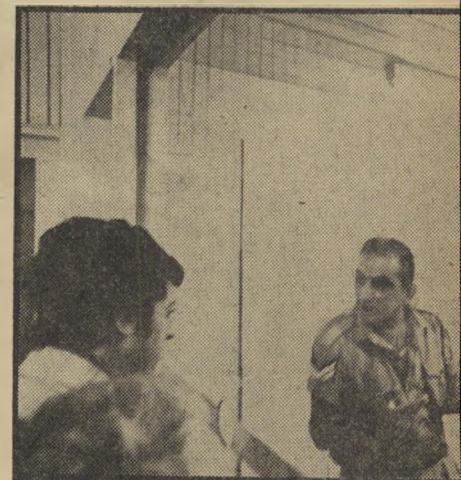
ברית אלקטרוגרם גילתה...
electro-cardiogram qui révéla

המוות בפעולה

תמונה מתוך הסרט "בית חולים" המוצג בתל-אביב. הנבדק הוא רופא שרופא מטרף הוריק לו חומר הגורם להתקף לב. לאחר הבדיקה הראשונית, הונח החולה במיטה צדדית בחדר המיון. כשאיש אינו שם לב אליו, הוא שכב כך שעות מיספר, מבלי שאף רופא או אחות יגשו לבדוק אותו. פקידה שבאה לקבל את פרטיו לצורך תשלום, גילתה כי הוא מת.

פניו של הגבר הצעיר הולכים ומחווים רים. הוא נאנח. תחילה בשקט, אחר-כך בקול רם.

"מה זה פה? אתה לא היחיד כאן! שב בשקט!" מתכנסת האחות. בבירכו של הצעיר הולך ונאסף הדם השפוף, והוא לוחץ על הפרק המתנפח כבצבת ברזל. ראשו נישמט ועיניו נעצמות ביסורים.

אותה מנסים שילי-סונות "איכילוב" להקדים מענה למכות שחוליים ממורמרים מעניקים לרופאים — שוטרים. כאן מנסה השוטר להרגיע צעיר שניסה להתפרץ.

יש לה גם סכרת ולחץ-דם גבוה. בליל ה-23 לחודש ינואר השנה בשעה אהת אחר הצות, נתקפה שרה בעווית כאבים כללית. ציבעה האפיר והיא נשמה בקושי. בנה, צלם-עיתונות ידוע, ירד ל-קומה החמישית בביתם שבבתי-ים, והועיק שכן רופא. הלה בדק את האם והורה לצלצל מייד ולברר במגן-דוד-אדום, מיהו בית-החולים התורן.

קור גדול בחזה

מי חוגי השעון נעים בלי קול לעבר השעה שלוש.

האחות קוראת לתוך חדר-המיון: "מי-שהו מבין אנגלית? יש בחוץ תייר. הוא מסתובב שם כבר שעתיים. אני לא יכולה להבין ממה הוא טובל."

רופא צעיר, בעל פני תינוק, בכיפת מנתחים ירוקה, אומר לה להכניס אותו פנימה. היא יוצאת למבוא וחוזרת עם איש קטן בעל הילה של שיער בהיר סביב קרחתו.

האור בחדר המיון רב. עיניו ממצמצות במהירות כמה פעמים. הוא עומד נטוע במקומו, ראשו מוטה הצידה כמו ציפור שובהלה. המנחה ניגש אליו ושואלו באנג'לית: "מה העניין, אדוני?"

"אני מרגיש קור גדול בחזה," אומר בעל ההילה, מגיח את ידו על שמאל חזהו ומתיישב על כיסא לבן שעומד בסמוך. מאחורי אחד הפרגודים הירוקים, מתחיל מישוה לבכות.

יש לה גם סכרת ולחץ-דם גבוה. בליל ה-23 לחודש ינואר השנה בשעה אהת אחר הצות, נתקפה שרה בעווית כאבים כללית. ציבעה האפיר והיא נשמה בקושי. בנה, צלם-עיתונות ידוע, ירד ל-קומה החמישית בביתם שבבתי-ים, והועיק שכן רופא. הלה בדק את האם והורה לצלצל מייד ולברר במגן-דוד-אדום, מיהו בית-החולים התורן.

התורן במגן-דוד אמר: "דונולו א". בעזרת אביו, הוריד הבן את אימו למר-כונניתו והסיעה לבית-החולים. בחדר-המיון של דונולו ציפתה להם הפתעה: "אנחנו לא תורנים היום," פסק פקיד-הקבלה. שום אמצעי שיכנוע, כולל מראה האם לא עזר. "איכילוב תורן הלילה, גשו לשם."

מצבה של האם הלך ורע. הכרתה החלה להתעמעם והיא דיממה. הבן גואש מ"מאמציו לשכנע את פקיד הקבלה, והסיע את אימו במהירות לאיכילוב. "ארבע פע"מים צילמו אותי ברמזורים באור אדום, לפני שהגעתי מיפו לצפון תל-אביב," סיפר, וכשהגיע לאיכילוב...

"אני מצטער מאוד," אמר הפקיד, ושישב בחדר-הקבלה של חדר-המיון, אבל אנחנו לא תורנים היום." בשלב זה הודיע הבן כי לא יזוז מן המקום עד אשר תטופל אימו, ואיים בעריכת שערורייה רבתי במר-קום. "היסתכלו על האשה," צעק לעבר

חדר מיקרי אסון

מבט לעבר המיטות, שמאחורי הפרגודים בחדר המיון של בית-חולים, "איכילוב" מצד ימין נראים בני מישפחה של חולים, הממתנים בתוך חדר-המיון. כל הרופאים מדגישים, כי אחת הסיבות העיקריות למהומה בחדר, הן החמולות המלוות כל חולה שמואב למיטה.

הרופאים והאחיות בחדר-המיון, במצב כזה אתם מרשים לי לטלטל אותה מבית-חולים אחד לשני? מה עם שבועת-הרופאים שלכם?"

קשה לדעת מה שיכנע — השבועה או מצבה של האם — היא הוכנסה לחדר-המיון.

"שעה שלימה ישבתי שם לידה, בלי שאף אחד טרח לגשת אליה. היא שכבה על המיטה ודעכה לעיני. תפסתי אח אחד ביד ומשכתי אותו אחרי שיראה אותה. הייתי בטוח שהוא רופא לפי המדים הלב-נים, הוא הסתכל עליה ואמר לי: 'תראה אני רק אח. לדעתי צריך לראות אותה רופא.' כמעט פרצתי בצחוק היסטרי."

אחרי כשעתיים של המתנה, הגיע רופא וניגש לאם. הוא בדק אותה במהירות והורה לאחות לתת לה מייד וריקת הרגעה. "עכשיו, מה שאני יודע ברפואה," מספר הבן, "זה מעט מאוד, וגם המעט הזה נלמד רק מנסיונה המר של אמי. אני יודע שבגלל החמולות הרבות שלה, אסור לתת לה המון סוגי רפואות. רפואה אחת משפיעה אמנם לטובה על מחלה אחת, אבל מחריפה את האחרת. זאת גם הסיבה שהיא כמעט לא מקבלת כדורי הרגעה."

"אחרי הריקתה," מסיף הבן ומספר, "התחילה אמי להרגיש עוד יותר גרוע. והנורא מכל — שוב לא היה רופא במקום. הוא עבר, הציץ ונעלם לעוד שעה." כך נמשך הסיט עד לפנות בוקר.

אך גם בממלכת איכילוב נמצא צדיק אחד. האח, שחשבתו בטעות שהוא רופא, היה ניגש אלינו כל הזמן, מביא לי ולאמי אוכל ושתייה ובסוף אמר לנו: 'למה שלא תשכבו כאן על האת המיטות ותישנו קצת. אתם סחוטים לגמרי.' אמרנו לו שלא ידענו שזה מותר לאנשים בריאים. שטור-יות, אמר, יש אנשים שבאים לכאן במיוחד בשביל זה. והראה לנו מיטה שעליה ישן איש אחד בבגדים, אי אפשר לעשות כלום

לילה שיגרתו בחדר-מיון של בית-חולים תל-אביב.

כן תורן לא תורן

ישנה בתי-חולים עיקריים נושאים יוסריום ולילה-לילה בעול: איכילוב — בצפון תל-אביב, באזור הצפוף ביותר של העיר; הדסה — במרכז העיר, בתי-חולים שהיה פעם המרכזי בעיר, שבו כיום קטן הלחץ; דונולו א' ודונולו ב' — היפואיים; בתי-חולים עירוניים-ממשלתיים; בית-חור-לים ביילינסון, שרבים מחולי ת"א מופנים אליו, מוסד של קופת-חולים; מוסד שונה מעט הוא החמישי — בתי-החולים על שם פרופסור שיבא — הוא תל-השומר, אשר אל אף היותו בתי-חולים עירוני ממשלתי, יש רופאים הטוענים כי הוא זוכה לתמיכה רבה יותר מצד הממשלה, בשל היותו קשור לצה"ל.

הרבה נכתב ונאמר על המצב השורר במיסדרונות בתי-החולים, מבלי שדבר שור-נה או שופר. לעומת זאת דנים אמצעי התיקשורת מעט מאוד על הנעשה בכניסה לבתי-החולים, בחדר-המיון, מקום בו כל הרעות החולות, המתפרזות באגפי בית-החולים, מתרכזות בחדר אחד לא גדול עם מיספר מצומצם של מיטות.

מי שבכל זאת מגלה עניין רב ב"נעשה בחדרי הקבלה והמיון של בתי-החולים הינו הציבור. שרה בוקובסקי, 64, היא בעלת 90 אחויו נכות. היא סובלת מהפרעות כמעט בכל המערכות החיוניות של גופה: לב, כבד, קיבה, מעיים, ריאות ונוסף לכך

שמותיהם של החולים שרואיינו, הם בדויים, כדי לא לטבד אותם בעתיד עם שילטונות בתי-החולים.

* מחלת דם תורשתית חשוכת מרפא, הגורמת לכך שהדם אינו נקשר. לחולה המופילייה מסוכן כל שטף-דם, ולו הקטן ביותר. חוסר טיפול נאות עלול לג' רום כי דמו יזוב עד מוות.

שמותיהם של החולים שרואיינו, הם בדויים, כדי לא לטבד אותם בעתיד עם שילטונות בתי-החולים.